

Een hoogtepunt: de tentoonstelling Vlaamse Sculptuur.

Het ontwerp voor de affiche is van Jacques Coryn. Uitvoering in zeefdruk: André Debaveye. (foto: Stadsarchief Harelbeke, Privatie Archieven, Archief van de Kunstvrienden van Harelbeke en de Leiestreek.)

Callaert bleef secretaris tot hij in 1960 tot voorzitter verkozen werd. Uit enkele bewaard gebleven verslagen uit de jaren '40 blijkt de betrokkenheid van de jonge verslaggever, die niet naliet zijn waardering of afkeuring te laten blijken over het verloop van de vergadering.

Als secretaris en later als voorzitter toonde Marcel Callaert zich vooral een sterk organisator die de juiste mensen wist te bereiken en te overtuigen. Smeets schrijft dat daardoor zijn werk als kunstenaar te zeer op de achtergrond geraakt: *Hij beklagt zich erover dat er voor het schilderen en tekenen te weinig tijd overblijft.* Over dat werk zegt Smeets: *Marcel Callaert is vooral uitstekend in zijn met houtskool afgewerkte schetsen; dikwijls zijn deze ontstaan n.a.v. reizen, die hij in de zomer in binnen- of buiten-*

land doet en die steeds nieuwe inspiratiebronnen bieden.

1945, het eerste jaar na de bevrijding, was meteen een feestjaar. De Kunstvrienden vierden hun 10-jarig bestaan. Daarvoor wordt een wedstrijd uitgeschreven voor een vignette, een nieuw logo (het oude, met een onhandig getekende klassieke kop, was inderdaad niet erg geslaagd). Het jubileum werd gevierd van 23 september tot 6 oktober met een wedstrijd voor schilders, een mis, een tentoonstelling en een *geparfumeerd bloemenbal*.

Van toen af draaide de vereniging op volle toeren. Vooreerst waren er de jaarlijkse groepstentoonstellingen. Naast het beeldhouwwerk van Gustave Calu bestond het geëxposeerde hoofdzakelijk uit tekeningen en schilderijen. Er wa-

ren ook foto's, van Roger Ostyn of van Georges Vandecasteele. De exposanten waren meestal zuivere amateurs met een beperkte productie. De titels in de catalogi geven een idee van de aard van het werk: meestal ging het om landschappen, dorpsgezichten of folkloristische onderwerpen. De opgave van de wedstrijd ter gelegenheid van het tienjarig bestaan is volledig in die geest: *een doek genomen uit het Harelbeeksch milieu, typisch of verheerlijkend voor de stad*. Pas in de jaren '50 zou daar gedeeltelijk verandering in komen.

Erg succesvol waren de groepsuitstappen. Hoofdbestemming was een museum of een tentoonstelling, maar het recreatieve gedeelte werd allerm minst verwaarloosd. Ook aan het jaarlijks bal werd heel wat tijd en energie besteed.

Vanaf 1946 was er sprake van lezingen.

In dat jaar had een eerste reeks plaats van de *academische avonden*. Voor die avonden waren gastsprekers uitgenodigd, maar er kwamen ook eigen leden met uiteenzettingen, zoals Marcel Callaert over Michelangelo. Af en toe werd een film over een artistiek onderwerp gebracht. In 1953, na het succes van een Rembrandtfilm, besloten de Kunstvrienden de academische avonden door filmavonden te vervangen. Hetzelfde jaar volgde al een reeks van zeven filmklassiekers in de zaal Majestic.

De Kunstvrienden werkten altijd nauw samen met het gemeentebestuur, dat ook op hen kon rekenen voor zijn feestelijkheden. Zo was er in 1951 de medewerking aan de *Peter Benoitfeesten*. De Kunstvrienden namen deel aan de optocht en het massaspel bij de inhuldiging van het standbeeld van de componist. Albert Raes en Marcel Callaert verzorgden de reclame met zeventien autotochten door Vlaanderen.

Met de Peter Benoitfeesten werd niet alleen het Peter Benoitmuseum geopend maar ook het stedelijk Museum voor Schone Kunsten in de bovenzaal van het stadhuis. Onder de initiatiefnemers Calu, Raes, Brabant, Callaert, het toenmalige bestuur van de Kunstvrienden. De collectie bestond uit werken van kunstenaars uit de streek, waarbij natuurlijk ook de Kunstvrienden vertegenwoordigd waren. Conservator was Frans De Vleeschouwer, directeur van het Atheneum van Zottegem, maar omdat het hier maar om een erefunctie ging, verklaarde Marcel Callaert zich in 1952 bereid *zich bijzonderlijk met den*